

ОРДЕНЪТ НА ОБЕКТИВА

Започваме с Никола Борисов. В автобиографията му пише, че е роден през 1980 г. в София, изоставя я, за да учи политология и икономика в Милано, тях пък изоставя през 2006 г., за да се отдаде (може би завинаги) на фотографията... Ето и останалото:

GRAZIA: Ти ли избира фотографията или тя теб? Как един политолог и икономист по образование става фотограф?

НИКОЛА БОРИСОВ: Всичко стана случайно. През 2003-а си купих едно обикновено дигитално апаратче и няколко седмици по-късно установих, че го нося непрекъснато със себе си и снимам всичко, което видя, основно хора по улиците, просяци, бездомници, забързани минувачи... През 2006-а реших, че всъщност искам това да е професията ми, зарязвах всичко останало и подхванах модната фотография – там са кинтите, славата и хубавите жени. *(Смее се.)* Продадох си колата, взех заеми, накупих разни лампи и джвъчки, които идея си нямаш как да използвам, и се натресох в Милано да правя тестовите снимки за големите модни агенции, за да се науча как да виждам и снимам жени. То пък взе, че ми хареса... И останалото е история.

(Смее се.)

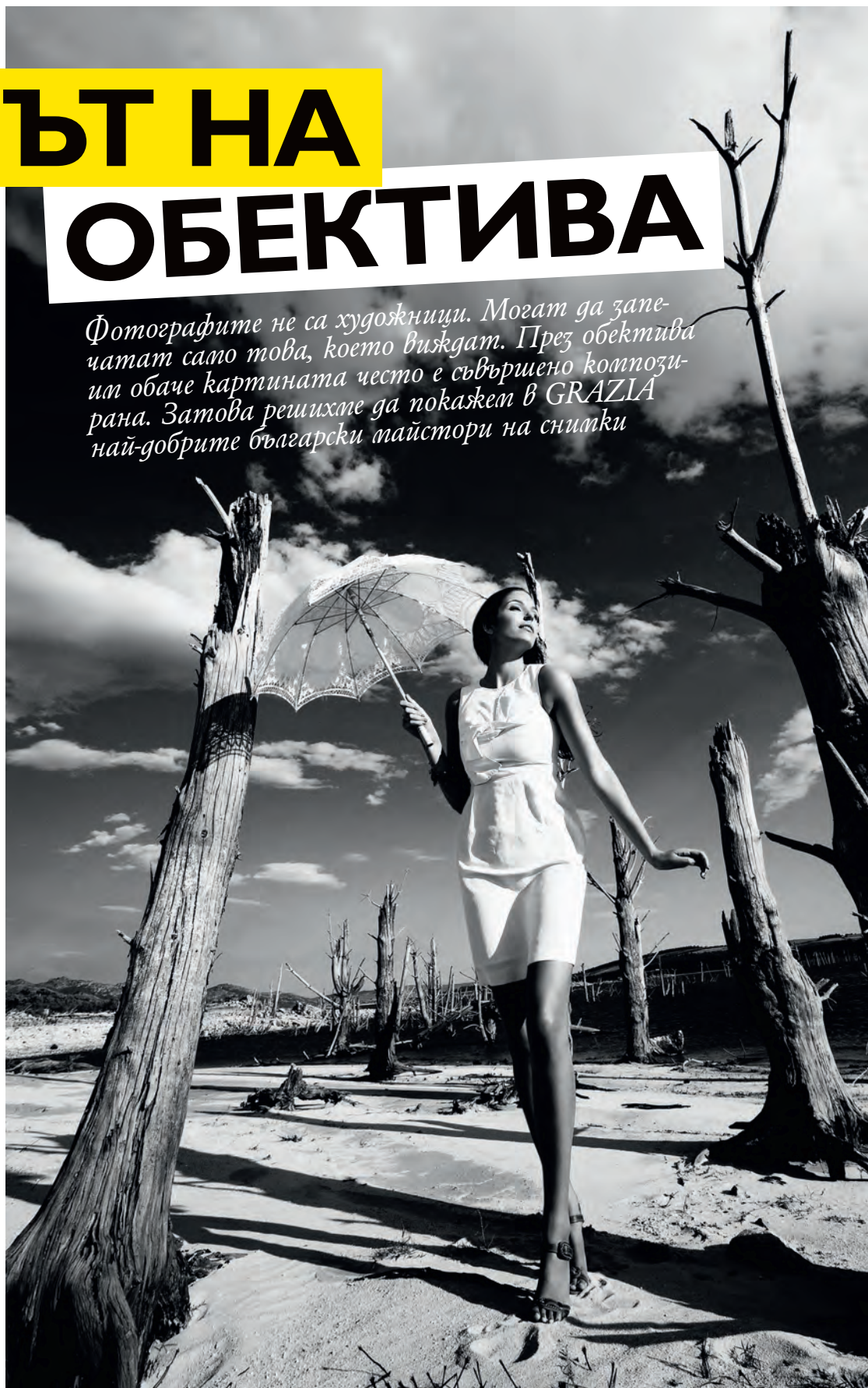
Г: Какво виждаш през обектива, което в други моменти не можеш?

НБ: Няма разлика, всъщност фотографията като цяло е много дълбоко изживяване за мен. Отвори ми очите и ме научи да виждам красотата на света, промени възгледите ми за всичко ужасно много, сега съм един много дзен човек.

Г: Въпрос на талант или дългогодишен труд е ключът към успеха?

НБ: И двете, разбира се. Без талант с много труд можеш да станеш добър техник, но нищо повече. Само с талант без труд и развитие ще си оста-

Фотографите не са художници. Могат да запечатат само това, което виждат. През обектива обаче картината често е свършено композирана. Затова решихте да покажат в GRAZIA най-добрите български майстори на снимки

Воден от желанието за лично удовлетворение, Никола Борисов създава истински естетски кадри

неш гладен посредствен мазач с претенции за възвишен арт. А всъщност нито едното, нито другото има толкова значение за успеха, колкото контактите в подходящите среди.

G: Какво не обичаш да снимааш?

НБ: Хм, неща без хора в тях, предполагам. Започнах да снимам, защото са ми интересни хората и взаимодействието им със средата.

G: В коя част на света се чувстваш най-ползотворен?

НБ: За работа – Париж, там се чувствам пълен с идеи и енергия за работа и създаване на нови красиви неща. За живот – Лисабон и Кейптаун, там съм в хармония със себе си и мога да си стоя с

часове да съзерцавам океана. Тотален покой и красота навсякъде около теб.

G: Фотографите влюбват ли се в моделите си? А обратно?

НБ: Е, човещинка си е, и двесте се случват, голяма работа. Особено в началото беше много забавно, докато свикна да не ми прави впечатление външният вид на жените около мен. И това е една много полезна черта на професията, ако си мъж – освобождава те донякъде от изгота на женската красота, заради която често се правим на маймуни. Още по-полезното е, че започнах да обръщам повече внимание на другите качества на жените освен външния им вид – така или иначе е само плът, външната красота е преходна, особено женската.

G: Човешкото качество, което винаги си личи на снимки, е?

НБ: Одухотвореността. Интелигентният блясък в очите няма как да се изиграе или нарисува с фотошоп. Също и двигателната култура – винаги си личи дали една жена се движи като поезия или като бетонобъркачка.

G: Какво искаш да кажеш на света с работата на твоя фотоапарат?

НБ: Абсолютно нищо, правя го за себе си. Не ме интересува да пращам патетични послания на човечеството, всичко, което правя, е само и единствено за лична употреба и удоволствие.

G: Какво мислиш за любителската фотография, това ли е единственият начин да имаш спомени за места и хора?

НБ: Не знам, никога не съм снимал с идеята да е „за спомен“. Снимам, за да създам нещо красиво и гоставящо естетско удоволствие. Всъщност терминът „любителска“ фотография е много относителен – често ентузиастите, които не са обвързани с клиенти и странни комерсиални изисквания от страна на хора без никаква представа от фотография, правят много по-стойностни и красиви неща от професионалните фотографи, които се съобразяват с най-различни нефотографски фактори и копаят нивата за едните кинти. ■